

Gledališka kritika

Don't stop me now*

Je že konec? Moment in **Lutkovno gledališče Maribor**,
Intimni oder, GT22, premiera 25. novembra, ogled reprize
1. decembra

Petra **Vidali**

Najprej je na vrsti protokol. Pod močnimi reflektorji in s pomočjo nadzornih očes mehanični glas gledalcem naloži, naj zasedejo pozicije, in jih, kot robotske stevardese, spravlja v paniko in miri hkrati: v primeru potresa, poplave, požara, apokalipse, vojne in konca sveta - ostanite na svojih sedežih. Pred tem pa izpolnite še vprašalnik o predstavah in željah ob koncu sveta: Kako si ga predstavljate? Kaj bi hoteli jesti za zadnji obrok? ... Moram priznati, da sem sama na takšna vprašanja odgovarjala prvič, vsaj pisno, dijaki v občinstvu, ki jih je bilo za kakšen razred ali dva manjša, pa najbrž tudi. Malo so se muzali in spogledovali, ampak domačo nalogo oziroma test so opravili.

Potem smo ob uri, ki je - kot tiste ob filmskih tempiranih bombah - odštevala sekunde in minute, gledali, kako na enaka vprašanja v praksi odgovarjajo trije performerji, Miha Bezeljak, Uroš Kaurin in Gregor Prah. Ob fantu, ki si je pred koncem sveta, "na smrt" močno, želel zaplesati baletni solo, drugem, ki si je zaželel "doživeti", kako prijatelja jočeta ob njegovi smrtni postelji, in tretjem, ki je hotel slišati, kako prijatelja govori o njem, kot da ga ni zraven, so se dijaki precej

zabavali, mimogrede pa dobili še poduk o gradnji vezi, prijateljstev, skupnosti, sočutju, krhkosti in nasprotju vsega tega. Zabavno je bilo tudi še v zadnjih minutah pred mrkom, ki jih je zapolnila prilika o zadnjem jabolku in treh fantih, ki si ga niso sposobni razdeliti, so se pa zanj spodobni stepsti na žive in mrtve. In to po tem, ko so si ga najprej poskusili prisvojiti z ideološko-religiozno manipulacijo seveda.

Gotovo nisem bila edina na Intimnem odru, ki sem se res spraševala, kaj bo, ko bodo številke pokazale 00:00. Kaj bo takrat z uprizoritvijo in kaj bo takrat s svetom? Je popoln električni - morda pa celo sončni - mrk tisti čisti konec? Verjetno, da bo to konec sveta, ni pa še konec predstave. Zadnja tretjina uprizoritve, svet po koncu sveta, se dogaja kot nočna mora sanjalca z bogato domišljijo. Začne se z arhetipskimi sanjami o ubijalskem matematičnem testu, ki se "razrešijo" s totalnim vojaškim izbrisom šole s sveta, končajo pa s pevsko-plesno točko in Queeni. Uganite, s katerim komadom! Don't stop me now je vsekakor kraljevska izbira. Nikoli prej nisem pomislila, da bi lahko veljalo besedilo za več kot samo za posameznikov

intimni zasebni svet, da bi lahko veljalo za ta naš skupni življenjski projekt.

Poslušajte: "Tonight I'm gonna have myself a real good time/I feel alive/ And the world I'll turn it inside out, yeah/I'm floating around in ecstasy/ So, (don't stop me now)/(Don't stop me)/Cause I'm having a good time, having a good time ..."

Je že konec? Je fina učna ura, ki tudi traja natanko toliko. Gledaliških lekcij, ki izštevajo tistih zadnjih pet minut do dvanajste, zdaj - pet pred dvanajsto - ne manjka. Adut te je, da je res lekcija za mlade in da ubere pri poučevanju in izpraševanju ravno pravo mero. Z izčiščenimi dramskimi parabolami in duhovitimi interpretacijami pripelje do evidentne, vendar ne banalne poante: a ni škoda, da bi se moralo zdaj končati? In če se že mora, a res ne more vsaj za konec biti drugače? Se moramo res skregati, stepsti in pobiti?

* Ne me zdaj ustaviti.

*Dobra učna ura
ob koncu sveta*

**Uroš Kaurin, Miha Bezeljak in Gregor Prah
ob koncu sveta** Foto: Boštjan LAH